

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce:

- a) P. H.
- b) J. H.
- c) M. Ch.
- d) M. Ch.
- e) V. J.

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Jaroslavem Srbou
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

za účasti:

- 1) A. K.
- 2) M. K.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Milošem Švandou
sídlem třída Kpt. Jaroše 1947/37a, 602 00 Brno

3) **E.ON Česká republika, s. r. o.**, IČO: 25733591
sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice 7, 370 01 České
Budějovice

4) **Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**, IČO: 04084063
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. S-JMK 136810/2018 OÚPSŘ, č. j. JMK 162681/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. S-JMK 136810/2018 OÚPSŘ, č. j. JMK 162681/2018 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 123 063,80 Kč, a to k rukám jejich advokáta, Mgr. Jaroslava Srby, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně obdržel dne 25. 1. 2019 společnou žalobu žalobců proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Výrokem I. tohoto rozhodnutí žalovaný jako nepřípustné zamítl odvolání paní T. L. Výrokem II. pak žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu v Ivančicích (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 7. 2018, č. j. S-MI 6836/2012-SÚ-Ho-132 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), jímž stavební úřad na základě žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) – dále také jen „stavebníci“ – ze dne 11. 4. 2012 dodatečně povolil stavbu „*Přístavba, stavební úpravy a nástavba podkroví objektu bez čp/če (bývalé lázně) na ulici J. S., I., na pozemcích parcel. číslo st. X (zastavěná plocha a nádvoří), XE (zahrada) kat. území I., pro změnu užívání na rodinný dům s kanceláří*“ (pozn.: všechny zde uváděné nemovité věci se nachází v katastrálním území I.); žalovaný svým rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
2. Žalobci se domnívají, že rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, vykazuje řadu zásadních nedostatků, které mají jednotlivě i ve svém souhrnu za následek jeho nezákonnost a nesprávnost. Z důvodu zkrácení na svých právech tak navrhli, aby Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí zrušil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Dle názoru žalobců stavební úřad ve svém rozhodnutí zcela rezignoval na zásadu materiální pravdy, když při svém rozhodování vycházel výhradně z podkladů dodaných stavebníky, aniž by si vlastními zjištěními učinil úsudek o správnosti údajů, které učinil základem svého rozhodování. V tomto směru odkázali žalobci na § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), který upravuje právě zásadu materiální pravdy. Ze skutkového hlediska pak zmínili zejména problematiku nepřípustného zastínění oken, k němuž by došlo v případě realizace zamýšleného stavebního záměru (zejména nástavbou). Žalobci přitom v řízení předložili znalecký posudek vypracovaný Ing. K. Č., CSc., autorizovaným inženýrem pro obor technika staveb a soudním znalcem v oboru stavebnictví. Z tohoto posudku vyplývá, že po provedení stavebního záměru nebudou splněny požadavky na hodnotu činitele denní osvětlenosti u tří z posuzovaných obytných místností žalobců. Na to pak stavebníci reagovali znaleckým posudkem vypracovaným

znaleckým ústavem DEKPROJEKT s.r.o. (dále jen „DEKPROJEKT“), z něho vyplynuly opačné závěry. Žalobci v tomto směru zpochybňují správnost posledně jmenovaného znaleckého posudku, stejně jako zpochybňují jeho formální náležitosti (o znalecký posudek se tak v důsledku absence některých povinných náležitostí jednat nemá). Zároveň dle žalobců stavební úřad nekriticky převzal závěry tohoto znaleckého posudku a námitky žalobců odbyl. Právě v tom, a v tom, že stavební úřad neprovedl žádná měření a neučinil si úsudek o správnosti vstupních dat, spočívá zmíněná rezignace na zásadu materiální pravdy.

4. Prostřednictvím poukazu na § 89 odst. 6 stavebního zákona žalobci dále dovozují, že stavební úřad překročil své kompetence. Učinil si totiž úsudek o námitce týkající se rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. Tato námitka souvisí s tím, že přístup a příjezd k dodatečně povolované stavbě má být zajištěn pouze průchodem (průjezdem) domem č. p. XA na pozemku p. č. XB, a to na základě smlouvy o zřízení věcného břemene z roku 1993. Dle žalobců si stavební úřad v reakci na jejich námitky učinil úsudek o rozsahu předmětného věcného břemene; to však nepřísluší, právě s přihlédnutím k § 89 odst. 6 stavebního zákona, správnímu orgánu, ale soudu. V této souvislosti jsou žalobci toho názoru, že dodatečně povolovaná stavba není v souladu s požadavky § 111 odst. 1 písm. b) a c) stavebního zákona, neboť k ní mj. není zajištěn příjezd.
5. Dále měl stavební úřad překročit pravidla o koncentraci stavebního řízení, jak vyplývají z § 112 odst. 1 stavebního zákona. Ústní jednání ve věci totiž proběhlo dne 16. 5. 2018, přičemž po tomto okamžiku, tedy poté, co nastaly účinky koncentrace řízení, doplnili stavebníci podklady rozhodnutí (vyjádření znaleckého ústavu DEKPROJEKT, které představovalo i změnu projektové dokumentace). K těmto podkladům tedy stavební úřad neměl přihlížet. Nadto nedal stavební úřad žalobcům možnost na takto doplněné podklady reagovat. Tyto skutečnosti, které žalobci uvedli v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, žalovaný vypořádal nesprávně, což mělo za následek porušení procesních práv žalobců jako účastníků správního řízení.
6. Žalobci také tvrdí, že stavební úřad nepřipustně rozšířil předmět řízení o odstranění stavby. V tomto směru zmínili, jak byl předmět řízení vymezen k okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby v roce 2012, a jak byl předmět řízení postupně upřesňován. K tomuto upřesnění navíc došlo k době, kdy bylo řízení přerušeno. Zároveň není zřejmé, jak stavební úřad dospěl k závěrům o tom, co je vlastně předmětem řízení o odstranění stavby.
7. Podle názoru žalobců také nebyly dodrženy odstupové vzdálenosti, resp. tyto odstupové vzdálenosti stavební úřad (a ani žalovaný) neposoudil. Požadavky na vzájemné odstupy staveb vyplývají v daném případě zejména z § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). S příslušnými námitkami, které žalobci ve stavebním řízení vznesli, se žalovaný vypořádal toliko blíže neobjasněnou argumentací, že odstupové vzdálenosti být posuzovány nemusí, neboť dodatečně povolovaná stavba je umístována v proluce. S tím však, s přihlédnutím k vymezení pojmu „proluka“, žalobci nesouhlasí.
8. Co se týká procesních pochybení správních orgánů, uvádí žalobci, že došlo k pochybení při rozhodování o procesním nástupnictví pana Bc. J. V., a to poté, co se ten stal nabyvatelem bytové jednotky v budově č. p. XA, kterážto jednotka původně byla ve vlastnictví paní T. L. Stavební úřad i žalovaný rovněž opomenuli vypořádat námitku paní

E. K. z podání ze dne 12. 6. 2018, která se týkala „*zhoršení osvětlovacích poměrů vlivem nově navrhované stavby*“.

9. Dle žalobců dále projektová dokumentace obsahuje nepravdivá tvrzení a je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. To se týká zejména toho, že v rozporu s projektovou dokumentací a rozhodnutím stavebního úřadu k dodatečně povolované stavbě neexistuje žádná „*stávající kanalizační přípojka*“. I zde stavební úřad rezignoval na zjištění skutečného stavu věci a na zásadu materiální pravdy, jakož i na požadování odvodu odpadních vod, což je nepodkročitelná podmínka pro povolení stavby.
10. Žalobkyně e) také již ve stavebním řízení namítla přesah požárně nebezpečného prostoru na svůj pozemek. Její námitka však byla zamítnuta s několika odůvodněními, která si vzájemně protirečí. Stavebníci totiž jednak dodali nové posouzení dané otázky, které je v rozporu s posouzením dřívějším, jednak stavební úřad sice tvrdí, že přesah požárně nebezpečného prostoru je minimalizován, avšak jinde uvádí, že žádný takový přesah neexistuje. Nadto stavební úřad nevypořádal žalobkyni e) opakovaně vznášenou námitku zastínění její nemovitosti.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení 1) a 2) k žalobě; další sdělení ve věci

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný vyjádřil nesouhlas s prezentovanými žalobními body. V první řadě tak zmínil, jak je konstruováno důkazní břemeno stavebníka v řízení o dodatečném povolení stavby. Během stavebního řízení přitom stavební úřad stavebníky opakovaně vyzval k doplnění dokladů, přičemž nesrovnalosti v projektové dokumentaci byly odstraněny. Co se týká znaleckého posudku Ing. Č., tento posudek byl zpracován pro běžné prostory, nikoli pro historické centrum, kde se předmětná stavba nachází. Zároveň stavební úřad není oprávněn provádět vlastní měření, to přísluší autorizovaným osobám. Svá měření, která by prokazovala nesprávnosti, žalobci k důkazu nepředložili. Pouhými návrhy účastníků řízení není správní orgán vázán.
12. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku týkající se překročení pravomoci stavebního úřadu v souvislosti s právní úpravou dle § 89 odst. 6 stavebního zákona. Příslušné věcné břemeno je zapsáno do katastru nemovitostí, čímž se má za to, že bylo zapsáno v souladu se skutečným právním stavem. Je třeba vzít v potaz presumpci správnosti údajů zapsaných v katastru nemovitostí.
13. Dle názoru žalovaného umožnil stavební úřad žalobcům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Toto vyjádření žalobci také podali, přičemž stanovisko od společnosti DEKPROJEKT, které stavebníci doplnili do spisu po ústním jednání spojeném s ohledáním dne 16. 5. 2018, nepředstavovalo ani změnu projektové dokumentace, ani změnu stavby.
14. Pokud jde o vymezení předmětu řízení, stavební úřad musí upřesnit odstraňovanou stavbu a stavebník pak následně upraví i žádost o dodatečné povolení stavby. To se ve věci také stalo. Navíc samotná žádost o dodatečné povolení stavby bez zahájeného řízení o odstranění stavby není žádostí ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu. Tato řízení spolu bezprostředně souvisí a stavební úřad je oprávněn v řízení o odstranění stavby upřesňovat předmět řízení (jedná se o řízení z moci úřední), na kteréžto řízení pak navazuje řízení o dodatečné povolení stavby. Navíc stavebníci neměnili stavbu, ale jen upřesnili pojmy dle stavebního zákona – ve věci se nejednalo o pouhé stavební úpravy, ale také o nástavbu.

15. Žalovaný také trvá na svém názoru, že stavba byla umístována v proluce. Rovněž okruh účastníků řízení byl stanoven správně. Připomínku paní K. nebylo možné považovat za námitku ve smyslu stavebního zákona, přičemž otázkou zastínění objektů se stavební úřad ve svém rozhodnutí zabýval.
16. Konečně žalovaný nesouhlasí ani s tvrzeními o nepravdivosti projektové dokumentace – dodatečně povolovaná stavba totiž má potřebné přípojky. Zároveň je třeba konstatovat, že požárně nebezpečný prostor nepřesahuje na sousední pozemky. S námitkami žalobců, vznesenými v rámci správního řízení, se stavební úřad vypořádal.
17. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) – stavebníci – v obecné rovině zmínily, že stavební řízení trvalo dosud 6 let. To bylo způsobeno zejména důsledným uplatňováním práv žalobců, z čehož lze dovozovat, že na svých procesních právech tito zkrácení nebyli. Celé řízení bylo opakovaně podrobováno kontrole nadřízeného orgánu. V tomto kontextu považují stavebníci žalobu za obstrukční.
18. Dle názoru osob zúčastněných na řízení 1) a 2) nedošlo k porušení zásady materiální pravdy. Daná námitka se týká toliko problematiky zastínění. Rozdíly mezi zjištěními znalce Ing. Č. a znaleckého ústavu DEKPROJEKT byly vysvětleny právě ve znaleckém posudku zmíněného znaleckého ústavu. Tím byly odstraněny rozpory, které v řízení vyvstaly v průběhu řízení ve vztahu k původní zastiňovací studii, kterou vypracovala Ing. B. R. Znalecký posudek znaleckého ústavu DEKPROJEKT zároveň obsahuje veškeré obsahové i formální náležitosti, kdy naopak znalecký posudek Ing. Č. byl ve stavebním řízení předložen opožděně a byl neúplný (absence měření, neposouzení hodnot pro historické centrum města apod.). Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl rozsáhlé úvahy, které se týkají skutkových zjištění ohledně problematiky zastínění. Proti znaleckým zjištěním znaleckého ústavu DEKPROJEKT brojili žalobci nekvalifikovaným způsobem, pouhými tvrzeními.
19. Správní orgány dle osob zúčastněných na řízení 1) a 2) rovněž nepřekročily meze svých pravomocí. V případě existence věcného práva vycházely ze zápisu v katastru nemovitostí, z něhož je zřejmé, že stavebníci jsou bez dalšího oprávnění k výkonu věcného břemene průchodu a průjezdu.
20. Dle osob zúčastněných na řízení 1) a 2) taktéž nedošlo k porušení pravidel o koncentraci řízení. Žalobci měli plnou možnost vyjádřit se k listinám, které byly do správního spisu doplněny po 16. 5. 2018, a tohoto práva také využili podáním ze dne 10. 6. 2018.
21. Nemělo dojít ani k nepřípustnému rozšíření předmětu řízení o odstranění stavby, kdy řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno v rozsahu, který odpovídá fakticky realizovanému rozsahu prací, které byly předmětem řízení o odstranění stavby, přičemž konečné vymezení (zpřesnění) bylo provedeno sdělením ze dne 4. 11. 2015. Ke všem relevantním otázkám se v této souvislosti žalobci měli možnost vyjádřit a také tak učinili.
22. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) taktéž nesouhlasí s argumentací týkající se absence posouzení odstupových vzdáleností. Jednak souhlasí se závěry správních orgánů, jednak danou argumentaci žalobců považují za absurdní, a to vzhledem k tomu, že stavba na daném místě stojí již téměř 100 let.
23. K žádným pochybením nemělo dojít ani v souvislosti s údajným nesprávným postupem při rozhodování o procesním nástupnictví pana V., a ani námitka paní K. fakticky nebyla opomenuta. Stejně tak postrádá odůvodněnost námitka spočívající v tvrzení o neexistenci

napojení na inženýrské sítě, resp. v tom, že projektová dokumentace neodpovídá skutečnosti. Předmětný objekt byl v souladu se svou původní funkcí lázní napojen na inženýrské sítě, byl u něj vyměněn vodoměr a existence vodovodní přípojky byla prokázána. Podobně nejsou důvodné námitky o přesahu požárně nebezpečného prostoru na cizí pozemek. S touto otázkou, stejně jako s problematikou zastínění, se správní orgány vypořádaly.

24. K věci se dále vyjádřili žalobci sdělením ze dne 23. 9. 2019. V něm označili žalobní tvrzení, že napadají výrok I. rozhodnutí žalovaného, za nedopatření. Napaden měl být výrok II., což plyne i z celého textu žaloby.
25. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) následně zaslaly soudu dne 6. 12. 2019 sdělení, které se týkalo zejména otázky kanalizační přípojky. V tomto směru odkázaly na své vyjádření k žalobě a nad jeho rámec dodaly, že dne 17. 1. 2019 byla mezi spoluvlastníky pozemku p. č. st. XB jako spoluvlastníky služebné nemovité věci a osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2) jako vlastníky panujících nemovitých věcí (pozemky p. č. st. X a XE) uzavřena smlouva o zřízení věcných práv odpovídajících služebnostem. Touto smlouvou byly zřízeny mj. služebnosti inženýrských sítí: a) věcné právo odpovídající služebnosti inženýrské sítě dle § 1267 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) spočívající v právu vlastníka panujících nemovitých věcí na služebné nemovité věci zřídit, provozovat a udržovat vedení vodovodní – vodovod, jakož i provádět na něm úpravy za účelem jeho modernizace, zlepšení jeho výkonnosti a případných oprav; b) věcné právo odpovídající služebnosti inženýrské sítě dle § 1267 občanského zákoníku spočívající v právu vlastníka panujících nemovitých věcí na služebné nemovité věci zřídit, provozovat a udržovat vedení kanalizační – splašková kanalizace, jakož i provádět na něm úpravy za účelem jeho modernizace, zlepšení jeho výkonnosti a případných oprav.
26. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) dodaly, že smluvní strany smlouvy ze dne 17. 1. 2019 si sjednaly, že inženýrské sítě dle této smlouvy budou vybudovány pouze v kapacitě odpovídající potřebám rodinného domu, resp. stavbě nacházející se na pozemku p. č. st. X. Je tedy nepochybné, že tyto služebnosti se vztahují k uvedené stavbě na označeném pozemku. Důvodem uzavření předmětné smlouvy, resp. zřízení předmětných služebností, však nebyla žalobci tvrzená neexistence přípojky splaškové kanalizace, avšak výlučně snaha osob zúčastněných na řízení 1) a 2) zjednodušit proces realizace výstavby, resp. předejít případným dalším obstrukcím žalobců v této části rekonstrukce jejich domu, kdy tak v minulosti žalobci již činili. Zároveň dne 25. 10. 2019 byl Městským úřadem Ivančice pod č. j. S-MI 22370/2019-SÚ-Ho-3 na základě žádosti osob zúčastněných na řízení 1) a 2) jako žadatelů vydán územní souhlas – „*souhlas s umístěním stavby vodovodní a splaškové kanalizační přípojky k objektu na parcele P.Č. ST. X*“. Tento územní souhlas nabyl účinnosti dne 31. 10. 2019. Na základě tohoto územního souhlasu byly vybudovány osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2) jako stavebníky zcela nové přípojky vodovodu a splaškové kanalizace ke stavbě nacházející se na pozemku p. č. st. X, a to tedy vedle stávajících (původních) přípojek, jejichž existenci žalobci nedůvodně zpochybňují.
27. Konečně žalobci zaslali soudu dne 10. 12. 2019 vyjádření, v němž blíže rozvádí svou argumentaci k námitkám spočívajícím v tvrzení o nepřípustném rozšíření předmětu řízení o odstranění stavby a chybném výkladu správních orgánů k posouzení odstupových vzdáleností (zejména závěru o tom, že stavba byla realizována v „proluce“).

IV. Ústní jednání

28. Při ústním jednání konaném dne 17. 12. 2019 (z něhož se žalovaný omluvil) žalobci prostřednictvím svého právního zástupce uvedli, že dle jejich názoru je žaloba důvodná. Navázali na dosavadní žalobní argumentaci. Předně zmínili, že jimi předložené podklady nevzal stavební úřad řádně v potaz, zejména se to týká předloženého znaleckého posudku Ing. Č. – ten nebyl jako důkaz proveden. Žalobci také opakovaně namítali, že vstupní údaje, o které opírali své stanovisko stavebníci, a o které se opíral také jimi předložený znalecký posudek, správní orgány neověřily a danými námitkami se nezabývaly.
29. Zástupce osob zúčastněných na řízení 1) a 2) rovněž odkázal na dosavadní písemná podání, zejména na vyjádření ze dne 10. 7. 2019.
30. Soud se v průběhu ústního jednání rozhodl provést k důkazu znalecký posudek znaleckého ústavu DEKPROJEKT z února roku 2018, č. ZP0021/2018, označený jako „*Posouzení míry zastínění z pohledu denního osvětlení vybraných místností domu J. S. XC a domu J. S. XD vlivem přístavby, nástavby a stavebních úprav objektu bez čp/če na p.č. st. X a p.č. XE*“, jehož objednatelem byla osoba zúčastněná na řízení 1). Dále soud k důkazu provedl znalecký posudek z března 2017, č. 10-2/17, jehož zpracovatelem byl Ing. K. Č., CSc., soudní znalec v oboru stavebnictví, odvětví stavby obytné a stavby průmyslové, specializace technika prostředí, a odvětví stavební různá, specializace stavební fyzika; objednatelem byl žalobce a) a tento znalecký posudek je označen jako „*Posouzení vlivu rekonstrukce RD s kanceláří na p.č. X, k.ú. I. na insolaci a denní osvětlení stávajících objektů zástavby*“. Dále soud k důkazu provedl osobami zúčastněnými na řízení 1) a 2) předložený výpis z katastru nemovitostí ze dne 5. 12. 2019 pro LV XF a k. ú. I., dle kterého měly tyto osoby dne 17. 1. 2019 se spoluvlastníky pozemku p. č. st. XG uzavřít smlouvu o zřízení věcných práv odpovídajících služebnostem inženýrských sítí, kdy ty měly odpovídat mj.: a) věcnému právu odpovídající služebnosti inženýrské sítě dle § 1267 občanského zákoníku spočívající v právu vlastníka panujících nemovitých věcí na služebné nemovité věci zřídit, provozovat a udržovat vedení vodovodní – vodovod; b) věcnému právu odpovídající služebnosti inženýrské sítě dle § 1267 občanského zákoníku spočívající v právu vlastníka panujících nemovitých věcí na služebné nemovité věci zřídit, provozovat a udržovat vedení kanalizační – splašková kanalizace. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) předložily také kopii územního souhlasu Městského úřadu Ivančice ze dne 25. 10. 2019, č. j. S-MI 22370/2019-SÚ-Ho-3. Jím stavební úřad vyslovil „*souhlas s umístěním stavby vodovodní a splaškové kanalizační přípojka k objektu na parcele P.Č. ST. X*“; rovněž tuto písemnost provedl soud k důkazu. Konečně soud konstatoval obsah dvou fotografií obsažených ve vyjádření žalobců ze dne 10. 12. 2019, kdy tyto fotografie jednak jako letecký snímek z údajů katastru nemovitostí ilustrovaly umístění jednotlivých objektů v příslušném místě, jednak dokládaly, jak vypadá, v souvislosti s právním závěrem správních orgánů týkajícím se odstupových vzdáleností v místě, proluka.
31. Po konstatování obsahu shora uvedených důkazních prostředků uvedl zástupce žalobců, že žalobci již v průběhu správního řízení zpochybňovali použitou metodu (ta je dle nich velmi nepřesná a v dané věci nevhodná a spíše vychází z odhadů) a jak ústav DEKPROJEKT dospěl ke svým výsledkům; rovněž namítali, že nikdo neověřil vstupní data (rovinu, od které se měří, jaký je výškový stav stávajícího domu apod.), s nimiž daný ústav pracoval. Zároveň stavební úřad vycházel pouze z údajů a podkladů prezentovaných stavebníky a úřad tyto údaje nijak neověřoval (z toho vycházel i DEKPROJEKT). Ti také začali oproti původnímu stavu stavět zcela novou část budovy a stavbu. Žalobci také navázali na svou argumentaci týkající se nesprávného postupu stavebního úřadu z hlediska

§ 89 odst. 6 stavebního zákona a uvedli pochybnosti, které vedou k nejistotě o rozsahu věcného břemene průchodu a průjezdu.

32. Zástupce osob zúčastněných na řízení 1) a 2) se shora uvedenou argumentací žalobců vyjádřil nesouhlas. Upozornil na to, že odvolání žalobců se týkalo takřka jen procesních otázek, pouze jeden žalobní bod byl předmětem odvolacího řízení. Co se týká znaleckého posudku Ing. Č., ten byl předložen až po uplynutí koncentrační lhůty, pročez žalovaný k němu argumentačně nepřihlížel, nicméně jeho obsah se musel projevit v rozhodnutí ze dne 7. 11. 2017, č. j. JMK 142410/2017, sp. zn. S-JMK 87452/2017 OÚPSŘ, kterým žalovaný zrušil „původní“ rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 31. 3. 2017, č. j. S-MI 6836/2012-SÚ-Ho-104 (zde žalovaný vyslovil, co je pro vyhovění žádosti stavebníků o dodatečné povolení stavby nutné ještě předložit). Stavební úřad se přitom s jistou konkurencí znaleckých posudků, byť se nejednalo „*přímou konkurencí*“, vypořádal a případné rozdíly oproti zjištěním Ing. Č. byly ve znaleckém posudku společnosti DEKPROJEKT vysvětleny. Společnost DEKPROJEKT provedla fyzické zaměření roviny na místě samém tak, aby z této roviny byly odvozovány další data z hlediska použité metody – ta je běžně používána. Znalecký posudek společnosti DEKPROJEKT zároveň vykazuje komplexnější podobu a nebudí pochybnosti o své správnosti. Své pochyby žalobci formulovali pouhým „laickým“ způsobem. U věcného břemene průchodu a průjezdu se osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) zcela ztotožňují s názory stavebního úřadu a žalovaného. Pokud by obdobné námitky, jako byly ty žalobců, byly uplatňovány v každém stavebním řízení, a soudy by musely přezkoumávat údaje zapsané v katastru nemovitostí, došlo by k naprosté paralyzaci činnosti stavebních úřadů i soudů.

V. První posouzení věci soudem

33. Krajský soud dne 17. 12. 2019 přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejících jejich vydání, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a rozsudkem ze dne 17. 12. 2019, č. j. 29 A 10/2019-171 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), žalobu zamítl.
34. Soud se v první řadě věnoval tomu, jak je vymezen rozsah žaloby. Jak ve svých vyjádřeních totiž poznamenali žalovaný i osoby zúčastněné na řízení 1) a 2), v textu žaloby žalobci výslovně uvádí, že napadají výrok I. rozhodnutí žalovaného. Jak uvedly osoby zúčastněné na řízení 1) a 2), dle § 71 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) musí žaloba obsahovat „označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá“; přitom dle § 71 odst. 2 s. ř. s. „[ž]alobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“
35. Pokud by soud vycházel striktně a jen z původní žalobní formulace, že „[ž]alobci tímto podávají proti výroku I. napadeného rozhodnutí žalobu“, musel by sdělení žalobců ze dne 23. 9. 2019, že napadají výrok II. rozhodnutí žalovaného, považovat za opožděné a projednat žalobu toliko v rozsahu výroku I. rozhodnutí žalovaného. Takový postup by však byl extrémně formalistický, když z celého znění žaloby je zřejmé, že žalobci napadají především výrok II. rozhodnutí žalovaného, který se týká věcného řešení nastolených otázek. V tomto smyslu také žalobci formulovali žalobní body a celou svou argumentaci. Nadto, což považuje soud za zásadní, již petit, jak je vymezen v původním znění žaloby,

jasně specifikuje, že se žalobci domáhají toho, aby soud vydal rozsudek, kterým zruší rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátí k dalšímu projednání a rozhodnutí (žalobní petit tak směřoval proti předmětnému rozhodnutí jako celku).

36. Krajský soud v Brně tak na základě výše uvedeného projednal žalobu v plném rozsahu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud na úvod předeslal, že se jedná o skutkově složitou záležitost. Řízení o dodatečném povolení stavby, které navázalo na řízení o odstranění stavby, probíhá již od roku 2012. Řízení bylo zejména z důvodu doplňování podkladů opakovaně přerušováno. Stavba je realizována ve stísněných podmínkách prostoru vnitrobloku v rámci starší zástavby v centru města I. Jedná se o „přestavbu“ bývalých lázní z roku 1923, které jsou v poměrně zchátralém stavu. Rozhodnutí žalovaného podle něj nedává odpověď na řadu námitek uplatněných v žalobě, neboť žalobci v odvolání namítali pouze porušení koncentrace řízení.
37. Jako první se soud zabýval namítaným porušením zásady materiální pravdy a s tím související otázkou zastínění okolních budov. Krajský soud konstatoval, že žalovaný se přiklonil ke znaleckému posudku, který doložili stavebníci [osoby zúčastněné na řízení 1) a 2)], aniž by vysvětlil, proč jej upřednostnil před znaleckým posudkem doloženým žalobci. Správní orgány se znaleckým posudkem doloženým stavebníky zabývaly a velmi stručně se zmínily i o znaleckém posudku, který předložili žalobci, následně nereagovaly na odlišná zjištění těchto posudků a převzaly závěry uvedené ve znaleckém posudku stavebníků, k jehož předložení byli stavebním úřadem vyzváni. Z tohoto posudku vyplývá, že se vypořádal s rozdíly, které se objevují ve znaleckém posudku doloženém žalobci. Jeho hlavním cílem nicméně bylo odstranění nedostatků týkajících se dřívějšího diagramu zastínění zpracovaného v červnu 2013.
38. Z průběhu stavebního řízení bylo krajskému soudu zřejmé, že znalecký posudek žalobců správní orgány v podstatě nereflektovaly, neboť vycházely z koncentrační zásady vyjádřené v § 112 odst. 1 stavebního zákona. Dle názoru krajského soudu však dané řízení bylo v tomto směru zatíženo vadou, neboť původní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 31. 3. 2017, č. j. S-MI 6836/2012-SÚ-Ho-104, žalovaný zrušil. Řízení tak poté dále pokračovalo, přičemž proběhlo další ústní jednání. Proto bylo potřeba, aby se správní orgány se znaleckým posudkem předloženým žalobci vypořádaly. Jeho stručné zmínění nepovažoval krajský soud za dostatečné a správní orgány měly rozpory mezi znaleckými posudky řešit, potažmo se k nim přezkoumatelně vyjádřit. Tento nedostatek však krajský soud považoval za zhojitelný a během ústního jednání provedl jako důkaz oba znalecké posudky. Považoval přitom za akceptovatelné závěry, které znalecký posudek předložený stavebníky obsahuje na str. 17 ohledně rozdílů oproti skutečnostem uvedeným ve znaleckém posudku předloženým žalobci. Zásadní rozdíl spočíval v posouzení „stávajícího stavu“ objektu, ze kterého bylo nutno vycházet. Krajský soud vzal za relevantní výchozí stav před odstraněním bývalé kotelny a dospěl tak k závěru, že rozhodnutí správních orgánů po doplněném dokazování obstojí. Dle názoru krajského soudu nebylo ani na místě, aby stavební úřad prováděl vlastní měření a hodnocení, jak požadovali žalobci.
39. Krajský soud dále shledal jako částečně důvodnou námitku žalobců ohledně údajného překročení kompetencí stavebního úřadu, který měl hodnotit přístup a příjezd k předmětné stavbě z hlediska existence a rozsahu příslušného věcného břemene. Ačkoliv je věcné právo zapsáno v katastru nemovitostí, vznikl zde spor o jeho rozsah, který stavební úřad nemohl ignorovat. Nabízela se proto možnost řízení přerušit a odkázat

žalobce na řešení otázky rozsahu věcného práva v občanskoprávním řízení. Soud dospěl k závěru, že se stavební úřad vyslovil k otázkám, jejichž řešení mu nepřislušelo, nicméně to samo o sobě nebránilo tomu, aby jeho rozhodnutí o dodatečném povolení stavby obstálo a řízení tak nemuselo být přerušováno. Žalobci totiž nikdy během správního řízení nezpochybňovali samotné právo průchodu a učinili tak až v žalobě. Jelikož taková námitka nebyla předmětem stavebního řízení, nelze klást stavebnímu úřadu k tíži, že si o právu průchodu učinil úsudek sám. Ačkoliv si stavební úřad ohledně příjezdu přímo ke stavbě učinil úsudek v rozporu s § 89 odst. 6 stavebního zákona, neboť měl účastníky stavebního řízení správně odkázat k vyřešení tohoto sporu v rámci občanskoprávního řízení, podle krajského soudu by dané pochybení nemělo vést ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Podle krajského soudu pojem „příjezd“ nemusí být vykládán jako „bezprostřední příjezd až ke stavbě“, přičemž příjezd je zajištěn na ulici J. S., přístup v rámci věcného břemene a možnost dopravní obslužnosti nebyl nikdy zpochybněn. Pokud jde o rozsah sporného věcného břemene, mají žalobci možnost věc řešit občanskoprávní cestou. To se týká i příjezdu k plánovaným parkovacím stáním. Krajský soud podotkl, že zpochybnění práva příjezdu nevylučuje možnost jejich vybudování.

40. K námitce nepřipustného rozšíření předmětu řízení o odstranění stavby krajský soud uvedl, že podle jeho názoru nedošlo k materiálnímu dotčení práv žalobců, jež by mělo vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Ti měli možnost se ke všem podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle něj je stavební úřad v řízení o odstranění stavby oprávněn zpřesňovat předmět řízení v návaznosti na jím zjištěný stav věci. Souhlasil se stavebníky, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo vedeno v rozsahu, který odpovídal fakticky realizovanému rozsahu prací, které byly předmětem řízení o odstranění stavby. K celému rozsahu dodatečně povolované stavby se žalobci měli možnost vyjádřit, přičemž toho hojně využívali. Podle soudu stavební úřad nepochybil, pokud v době přerušování řízení o odstranění stavby sdělením upřesnil jeho předmět. Nesouhlasil přitom s právním názorem žalobců, že předmět řízení o dodatečném povolení stavby musí přesně odpovídat tomu, jak byla stavba přesně vymezena na počátku řízení o odstranění stavby, a mohou se týkat jen stavby, která již v daný okamžik existovala.
41. V rámci posouzení otázky odstupových vzdáleností, zejména k uváděnému umístění stavby v proluce, krajský soud dospěl k závěru, že v případě posuzované stavby nelze z hlediska zaužívané terminologie hovořit o proluce. Podle názoru krajského soudu, vzhledem ke specifickým okolnostem, se však ani § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, na posuzovanou věc neaplikuje. Stavba se již po dobu téměř jednoho staletí nachází uvnitř vnitrobloku starší městské zástavby. Ačkoliv se jedná z právního hlediska o stavbu novou, reálně se jedná o výraznou rekonstrukci stávající stavby na původním půdorysu, kdy realizací podkroví se budova zvýší o 35 cm oproti dřívější konstrukci. Již současná podoba stavby tedy nenaplňuje požadavky na odstupové vzdálenosti podle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Jakákoliv budoucí sanace budovy by tak byla prakticky znemožněna. Soud byl proto přesvědčen, že § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. nelze aplikovat na rekonstrukci stávající „historické“ stavby v situaci, kdy dodatečně povolovaná stavba respektuje dosavadní půdorys, resp. jej částečně zmenšuje. Výše uvedené však podle soudu nevylučuje aplikaci obecného režimu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Krajský soud uzavřel, že ačkoliv koriguje výklad provedený správními orgány, má za to, že rozhodnutí stavebního úřadu ob stojí a § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se na věc neaplikuje.

VI. Řízení před Nejvyšším správním soudem a navazující řízení před Krajským soudem v Brně

42. Dne 29. 8. 2022 Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 3 As 43/2020-96 (dále též „zrušující rozsudek“) na základě kasační stížnosti žalobců rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2019, č. j. 29 A 10/2019-171, zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.
43. Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. platí, že „[z]ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.“ Krajský soud tak byl v nyní projednávané věci vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a z něj při posouzení věci vycházel. Níže přitom zdejší soud shrnuje závěry Nejvyššího správního soudu, s nimiž se ztotožnil.
44. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí“ a dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. platí, že „[s]oud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“
45. K věci zaujal Krajský soud v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu následující závěry:
46. Ustanovení § 89 odst. 6 *in fine* stavebního zákona praví, že „[n]edošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případech námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.“
47. Stavební zákon § 89 odst. 6 stanoví dvě výjimky, kdy stavební úřad sám nemůže rozhodnout o námitkách občanskoprávní povahy. A to v případě, že se námitka týká existence vlastnického práva nebo rozsahu vlastnických práv. O takových námitkách stavební úřad sám nesmí rozhodovat, tyto námitky je oprávněn posoudit pouze civilní soud. V souladu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu je povinností stavebního úřadu vyzvat účastníky, aby se obrátili na soud, tedy aby svá tvrzení uplatnili před soudem v občanskoprávním řízení. A pokud se účastník neobrátil ve stanovené lhůtě na soud, pak stavební úřad žádost zamítne, jelikož si nemůže, jak bylo výše řečeno, o těchto občanskoprávních námitkách učinit sám úsudek.
48. Ze správního spisu vyplývá, že při ústním jednání konaném dne 16. 5. 2018 zástupce stěžovatelů uplatnil námitku ohledně práva průjezdu přes pozemek parc. č. XB, které je sjednáno pouze k domu.
49. K občanskoprávním námitkám uplatněným v rámci probíhajícího stavebního řízení se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019-31. Ty je podle něj možné „v souladu se zněním stavebního zákona dále rozdělit na dvě skupiny. První skupinou občanskoprávních námitek jsou takové, které nepřekračují působnost stavebního úřadu, a ten je proto povinen o nich rozhodnout. Typicky se jedná o námitky, týkající se přepokládané hluchosti, prašnosti, zastínění, odstupu stavby apod. - tedy o námitky budoucích imisí. Do druhé skupiny náleží námitky, které překračují rozsah působnosti stavebního úřadu. Jedná se typicky o námitky zpochybňující samotnou existenci vlastnického práva či jeho rozsah, námitky vydržení či existence věcného břemene. O těchto námitkách může s konečnou platností rozhodnout pouze soud; stavební úřad zde má toliko povinnost pokusit se o dosažení dohody mezi stranami sporu, která by předešla soudnímu řízení. Nedojde-li k dohodě

účastníků řízení, je povinností stavebního úřadu postupovat podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy vyzvat účastníka řízení, který námitku uplatnil, aby podal žádost o zahájení řízení před soudem, přičemž mu k tomu současně usnesením určí podle § 39 odst. 1 správního řádu přiměřenou lhůtu. Pokud se účastník řízení na soud obrátí, musí stavební úřad řízení až do pravomocného rozhodnutí soudu přerušit. Jestliže tak neučiní, pravomoc rozhodnout o námitce se vrací stavebnímu úřadu, který musí v řízení pokračovat a učinit si o uplatněné námitce úsudek sám. „Tento souběh pravomocí, resp. jejich „přelévání“, či dalo by se také říci jistá elasticita je vysvětlitelná tím, že účelem stavebního řízení je dospět vždy co nejhospodárnější a nejrychlejší cestou k vyřešení všech námitek a sporů, a tím i k efektivitě tohoto řízení.“ (rozsudek č. j. 9 As 61/2007–52).“

50. Jak plyne ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, tak ze strany správních orgánů došlo k procesnímu pochybení, když s ohledem na plánované zřízení dvou parkovacích míst přiléhajících k požadované stavbě nebylo vyřešeno právo průjezdu (tj. otázka soukromoprávních vztahů), a to zejména za situace kdy žalobci tuto námitku v průběhu správního řízení uplatnili. A jak vyplývá z výše uvedeného stavební úřad není podle § 89 odst. 6 stavebního zákona oprávněn posoudit tuto otázku a je na místě, aby účastníky řízení odkázal na občanskoprávní řízení, v němž by byla otázka tohoto věcného práva vyřešena.
51. Námitku stran neoprávněnosti posouzení rozsahu věcného břemene stavebním úřadem proto shledal soud důvodnou. Posouzením věcného břemene tak došlo ze strany stavebního úřadu k podstatnému procesnímu pochybení a soudu nezbylo než z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit.
52. Ve svém zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud upozornil, že je třeba dovysvětlit, proč je zapotřebí za výchozí stav považovat původní stav budovy, tj. před zbouráním kotelny. S tím pak souvisí nutnost zhodnotit obsah znaleckých posudků specifikovaných v tomto rozsudku, a to jak z hlediska jejich rozporů či souladnosti, tak z pohledu toho, jaký stav má být považován za původní (stav, se kterým má být záměr posuzován). V tomto směru je třeba, aby žalovaný zohlednil závěry vyslovené ve zrušovacím rozsudku, zejména v jeho bodech 31 a 33 (jelikož hodnocení daného druhu rozhodnutí žalovaného neobsahuje, je nutné je považovat za nepřezkoumatelné). Na základě těchto úvah pak bude třeba, aby žalovaný zvážil další postup ve věci (např. provedení vlastního měření stavebního úřadu apod.).
53. Vzhledem k výše uvedeným důvodům pro zrušení napadeného rozhodnutí se krajský soud dále nezabýval námitkou nedodržení odstupových vzdáleností. Tuto otázku stavební úřad zhodnotí v dalším řízení. Vezme přitom v potaz závěry vyslovené zejména v bodě 45 zrušovacího rozsudku.
54. Krajský soud dodává, že s ohledem na datum rozhodnutí ve věci samé již samostatně nerozhodoval o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku žalobě z 3. 2. 2023.

VII. Závěr a náklady řízení

55. Na základě výše uvedeného soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 76 odst. 1 a) a c), § 78 odst. 1 s. ř. s.], a to bez jednání (§ 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 s. ř. s.) a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a bude tedy na nich, aby zajistily nápravu shora vytčených vad.

56. Pokud jde o náklady řízení, soud rozhodoval komplexně jak o nákladech vzniklých v novém řízení před krajským soudem, tak i o nákladech, které vznikly v původním řízení před zdejším soudem, a též o nákladech, které vznikly v řízení o kasační stížnosti (viz § 110 odst. 3 s. ř. s.). Tyto náklady přitom tvoří jediný celek a krajský soud o jejich náhradě rozhoduje jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008-98).
57. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.
58. Žalobci měli ve věci měl plný úspěch, a proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta žalobců a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). V daném případě se jednalo v řízení před krajským soudem o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika a účast na jednání před soudem), a to ve výši $5 \times 4 \times 2\,480$ Kč [tyto úkony byly činěny za všechny zde uvedené žalobce, přičemž odměna za úkon je dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu snížena o 20 %; při určení výše mimosmluvní odměny tak krajský soud vycházel z § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu], a za další úkon právní služby v podobě podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši $2 \times 1\,240$ Kč [návrh byl podán za dva žalobce – a) a b), žaloba dalšího žalobce, který podal návrh, byla odmítnuta; zde soud vycházel z § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 advokátního tarifu z hodnoty jedné poloviny mimosmluvní odměny (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016-154, bod 56, a ze dne 19. 9. 2018, č. j. 8 Azs 111/2018-39, bod 14), která byla opět ponížena dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a pět režijních paušálů ve výši 5×300 Kč [§ 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 53 580 Kč. Dále z věci vyplývá, že v řízení před Nejvyšším správním soudem advokát žalobců učinil dva úkony právní služby (kasační stížnost, návrh na přiznání odkladného účinku; oba úkony byly podány za celkem pět stěžovatelů), k čemuž se váží dva režijní paušály. Šlo tak o mimosmluvní odměnu ve výši tj. $5 \times 2\,480$ Kč (v případě podání kasační stížnosti), $5 \times 1\,240$ Kč (za podání návrhu na přiznání odkladného účinku) a 2×300 Kč (režijní paušály), celkem tedy 19 200 Kč [při určení výše tarifních hodnot za podání kasační stížnosti a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku postupoval krajský soud obdobně jako v případě podání učiněných v rámci řízení o žalobě, včetně krácení dle § 12 odst. 4, resp. dle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu]. Protože je zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 15 283,80 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
59. Žalobcům dále přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za žalobu krajskému soud ve výši $5 \times 3\,000$ Kč, a za návrhy na přiznání odkladného účinku ve výši $2 \times 1\,000$ Kč (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 29 A 10/2019-100, jímž byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut), celkem tedy 17 000 Kč. Zdejší soud se totiž ztotožnil s názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 29. 1. 2014,

č. j. 45 A 11/2012-61, že neúspěšné podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě či na vydání předběžného opatření bez dalšího neznamená, že náklady vynaložené v souvislosti s tímto úkonem jsou náklady nedůvodnými ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Využití možnosti podat návrh na přiznání odkladného účinku žaloby (resp. na vydání předběžného opatření) jako institutu výslovně upraveného v soudním řádu správním, aniž by šlo o zjevné zneužívání tohoto institutu (např. co do počtu opakovaných návrhů), nákladem nedůvodně vynaloženým k ochraně práv ve shora uvedeném smyslu není. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že takový návrh nebyl úspěšný, a tedy nevedl k přiznání odkladného účinku žaloby či vydání předběžného opatření. Rozhodný je pouze úspěch účastníka ve věci samé. Žalobcům také přísluší náhrada za zaplacené soudní poplatky za podané kasační stížnosti $3 \times 5\,000$ Kč a návrhy na vydání odkladného účinku $3 \times 1\,000$ Kč, celkem tedy 18 000 Kč.

60. Takto vypočtená odměna advokáta žalobců a náhrada hotových výdajů činí celkem 123 063,80 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.
61. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. března 2023

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu